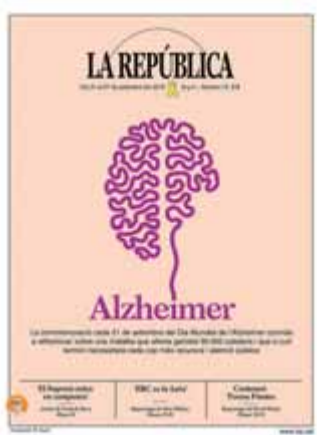

LA REPÚBLICA
Avui amb
El Punt Avui
**L'Alzheimer
colla**

És la demència més diagnosticada i cada cop requerirà més recursos públics

NACIONAL P13

Una persona mor en les inundacions d'ahir a l'Empordà

L'home va quedar atrapat en uns baixos a Platja d'Aro arran de les pluges torrencials que van fer mal a punts de la Costa Brava

EL PUNT AVUI+

2,50€

DIUMENGE • 22 de setembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15128 - AVUI / Any XLI. Núm. 13998 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-8

ENTREVISTA Miquel Iceta PRIMER SECRETARI DEL PSC

“No es donen les condicions per a una llei d'amnistia”

“ Si les institucions catalanes tornen a trencar amb la Constitució es podria aplicar el 155, sí”

“ A Catalunya tenim un govern dividit, esgotat i desorientat; ha fet fallida. Calen eleccions”

“ Està de moda dir que Sánchez no ha fet res per a un acord, però és qui més s'ha mogut”

L'ESPORTIU

Yangel supera Griezmann durant el partit d'ahir al Nuevo Los Cármenes de Granada ■ EFE

El Barça dimiteix a Granada

Partit preocupant dels de Valverde contra un rival inferior (2-0)

Nacional P11

Sobiranisme sense unilateralitat

El catalanisme moderat defineix la seva proposta en una trobada a Poblet

Nacional P10

L'exèrcit centra el debat constituent a Girona

TAPES PER COMPARTIR
TERRASSA AMB VISTES A L'ESTANY

Passaig Darder, 55 - BANYOLES - www.tastumgrup.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

Rics

Amb tants personatges públics que s'han enriquit i han acabat a la presó, o estan a punt d'entrar-hi, costa parlar bé

dels que tenen molts diners. Sap greu. Ja se sap que el nivell de riquesa d'un home és directament proporcional a la quantitat de coses que no li calen. Tenir o no tenir, vet aquí la qüestió. Sigui com sigui, en aquest país hi ha una tendència a considerar la riquesa sospitosa i virtuosa la pobresa. En les cultures de matriu protestant la cosa funciona exactament al revés. Ser ric és símptoma de virtut, de ser un escollit a qui Déu ha premiat per la seva bondat. Els camins de la fortuna són enigmàtics i més valdrà no caure en divagacions estèrils. Les històries de pobres i rics s'han presentat sense complexos en les tradicions literàries de dos països amb llengua comuna, la dels EUA, protestants, i la de la catòlica Irlanda. El país del gran Gatsby va ser el destí natural dels immigrants de la Irlanda castigada per la fam i la pobresa du-

En aquest país hi ha una tendència a considerar la riquesa sospitosa i virtuosa la pobresa

rant segles. Potser per això la literatura irlandesa ha generat, per contrast, una notable producció d'obres (sobretot teatre) en què la riquíssima imaginació dels pobres és un espectacle delirant d'un humor negre inclement. Només un irlandès (el novel·lista Frank McCourt en aquest cas) és capaç d'escriure coses així: "Érem tan pobres que, si el dia dels regals de Nadal no ens aixecàvem amb una erecció, no teníem res per jugar en tot el dia." Sàtira despietada en la millor tradició de Jonathan Swift, un altre irlandès. A vegades, però, quan l'irlandès ha conviscut en els cercles refinats de l'odiosa Anglaterra, la sàtira agafa el toc més amable de la ironia. Penso en Oscar Wilde, l'irlandès que va triomfar a Londres i que va acabar vexat i arruïnat en l'exili parisenc. Pobre com una rata, té l'ànim d'escriure a un amic comentant la situació en aquests termes: "No tinc ni un franc. Visc com el bon sant Francesc d'Assís: casat amb la pobresa. En el meu cas, però, haig d'admetre que el matrimoni no funciona." Hi ha pobres que tenen gràcia.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Entre el 1902 i el 2017

Seguiré amb cites de Josep Pla, dispensin. No sé si em faig pesat. Al volum 43 de l'*Obra Completa* editada per Destino l'escriptor fa una semblança de Francesc Moragas i Barret, el fundador, o un dels fundadors, de La Caixa. En qualsevol cas, el primer directiu de l'entitat. Sembla que el text hagués de ser destinat a la sèrie dels *Homenots* però per la raó que fos en va quedar fora. Després d'introduir el personatge, Pla escriu: "I així arribem al 1902, segle XX. En el curs d'aquest any, es produí a Barcelona una vaga revolucionària fortíssima, que l'Estat espanyol reprimí amb una violència fins llavors inexistente. L'opinió catalana no estigué conforme ni amb la vaga ni amb la topada amb l'Estat, que fou dura. I, llavors, les grans societats de Barcelona es reuniren per veure què s'havia de fer. Foren aquestes: Foment del Treball Nacional, Cambra de Comerç, Societat Econòmica d'Amics del País, Institut Agrícola Català de Sant Isidre, Ateneu Barcelonès, Cercle de la Unió Mercantil i Lliga Industrial i Comercial. Aquestes societats crearen una ponència formada

“La Caixa va ser fundada després d'un vaga i la repressió de l'Estat

per aquests senyors: don Enric Prat de la Riba, don Josep A. d'Orovio, don Josep Blanco i Moya, don Antoni Torrens Moner i el senyor Moragas i Barret. En aquesta concentració (...), el senyor Moragas presentà el seu projecte: fou el projecte de la creació de la Caixa de Pensions per a la Vellesa, que aquest fou el seu nom inicial." Segueix Pla: "Aquest projecte fou aprovat unànimement. La Caixa començà en aquell moment: 1902. Es tractava de fer una cosa per evitar l'enorme brutalitat, la desunió, el caos." I encara: "El projecte fou aprovat per les altes esferes de l'Estat, oficialment pel rei o per

la reina Cristina. És igual: el fet es produí el 1904."

Els reis i "les altes esferes de l'Estat", sempre van tard, si es tracta d'afavorir Catalunya. No és tan normal que els reis truquin a les empreses perquè se'n vagin. La Caixa, ara Caixa-Bank, pressionada o per pròpia iniciativa, va ser de les primeres empreses a traslladar la seu central fora de Catalunya durant els fets del 2017. No els compararé amb "la vaga revolucionària fortíssima" del 1902. Cada cosa és cada cosa. Ara: l'Estat "la reprimí amb una violència fins llavors inexistente". Moragas i els altres homes haurien pogut fugir o amagar-se. Es van unir per crear una entitat d'estalvis i pensions que evités "l'enorme brutalitat, la desunió, el caos". Alguns diran que miraven pels seus interessos de classe i que aquests epítets, almenys en part, no es poden aplicar al 2017. Raó de més perquè aquest any i següents La Caixa treballés en favor del país que l'havia vist néixer i créixer, en comptes de tremolar com una fulla davant una votació i fugir esperitada.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/o65kxh>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Mesures cautelars

Potser sí, que finalment ho aconseguiran i el president Torra acabarà inhabilitat. El president Mas es va convertir en el primer president que ha estat inhabilitat per haver desobeït una ordre judicial i haver fet el 9-N. El president Puigdemont pateix a hores d'ara una condemna més dura i sobretot més incerta i estressant, que és la de l'exili, per haver fet un 1-O. I hi podria afegir que Jordi Turull, que va estar a punt de ser president de la Generalitat (no sé si els la perdonaré mai, a la CUP, aquella abstenció) és a presó pendent d'una sentència judicial que només de pensar-hi m'esfereix. Són tossuts, aquests catalans, deuen pensar a Madrid (i ja saben vostès que quan dic Madrid vull dir no només el govern de Madrid sinó tot allò que hi ha rere un Estat). Potser és per això, per tossut, que ara li toca al torn a Torra, que no ha fet ni un 9-N ni un 1-O sinó simplement (aquest sim-

“Serà Torra inhabilitat ‘només’ per una pancarta?”

plement és una ironia) posar-se al capdavant d'un govern en unes condicions complicadíssimes i dir allò de “Ho tornarem a fer”. A Torra, que és aquest president amb qui tothom s'atreveix potser justament perquè va acceptar l'encàrrec en aquestes circumstàncies complicadíssimes que els deia, no li han trobat ni un 9-N ni un 1-O sinó només una pancarta que no vol despenjar. Acabarà inhabilitat només per una pancarta? Potser sí. Per no despenjar-la durant la darrera campanya electoral i ara (no vols caldo? doncs dues tas-

ses!) perquè el TSJC li ha tornat a ordenar que la despenji abans de 48 hores. Potser seria més fàcil despenjar-la. O canviar-la de lloc. Però Torra ha decidit que no és només una pancarta. És una qüestió de principis, del que significa tot plegat. L'entenc. Em costa d'entendre, en canvi (potser per això soc periodista i no jutge) això de les mesures cautelars. Com pot ser per exemple que a uns eurodiputats votats per un milió de persones no els acceptin com a mesura cautelar exercir el seu càrrec, i que en canvi a aquesta conegudíssima i nombrosíssima entitat (és una ironia) que es diu Impulso Ciudadano els acceptin com a mesura cautelar fer retirar una pancarta. Com a mesura cautelar no s'hauria de respectar primer la voluntat dels electors? I en el cas Torra, la mesura cautelar no hauria de ser respectar la llibertat d'expressió? O és que em perdo alguna cosa? (i també és una ironia)

EDITORIAL

Constitució per al futur

La plataforma Debat Constituent ha iniciat els treballs per a la redacció de les bases del que hauria de ser la futura constitució de la República Catalana. La voluntat dels impulsors és que la primavera de l'any vinent ja hi hagi un document que enumeri els grans principis que sustentaran aquesta carta magna. Per elaborar aquest text s'ha programat unes jornades formatives, que es van iniciar dissabte de la setmana passada i s'allargaran fins al 26 d'octubre, en què es debatrà sobre els set àmbits temàtics en què es dividiran les posteriors discussions per donar contingut al text constitucional. Quan acabi aquest cicle, ja serà el torn d'entrar en els debats pròpiament dits. Es canalitzaran a través d'una xarxa d'agrupacions locals i comarcals, anomenades enteses, que s'han anat constituint en els darrers set mesos. N'hi hauria d'haver 52 a tot Catalunya, com a mínim una per comarca i per cada un dels deu districtes de Barcelona.

En les trobades es debatrà, per exemple, quin hauria de ser el model d'estat de Catalunya; quina hauria de ser la data de la Diada Nacional; si les representacions dels poders legislatiu, executiu i judicial haurien d'estar totes a Barcelona o bé escampades pel país; si la llengua oficial ha de ser només el català o també el castellà o si aquesta última ha de tenir un estatus especial –com ara el de cooficial–; si la nacionalitat catalana pot ser compatible amb l'espanyola, si s'ha de poder votar als 18 anys o als 16, o si la moneda en curs ha de ser l'euro, entre molts altres aspectes.

Aquest és un procés necessari ja que el país ha d'estar preparat per al moment en què pugui exercir el seu legítim dret d'autodeterminació i ha de ser un procés que és faci al més obert possible, amb una àmplia participació, per poder debatre de tot, sense censures.

De reüll

Carme Vinyoles Casas

Per un planeta viu

Ho sabem però no en fem cas: tan indestructible és l'instint que ens destruirà? Recents informes sobre l'escalfament global i sobre l'estat de la biodiversitat alerten del deteriorament dels ecosistemes i de l'extinció d'un milió d'espècies entre animals i plantes a causa de l'activitat humana. Una evidència científica rebutjada per alguns insensats com Trump, Bolsonaro i Martínez Almeida, alcalde de Madrid, que incentiva l'ús dels cotxes en una de les ciutats més contaminades. Efectes de tot plegat? A casa ja els constatem a còpia de

Vaga mundial pel clima (27 de setembre), davant la situació d'emergència

devastadors aiguats, i al món, entre 2008 i 2017, 26 milions de desplaçats interns per la meteorologia extrema i una sequera persistent que alimenta la fam. Ja que alguns dels refugiats climàtics truquen a les nostres portes recordem que l'Àfrica, amb el 13% de la població mundial i el 6% del PIB global, és el

continent on més pujarà la temperatura quan només emet el 3% dels gasos d'efecte hivernacle. Som a temps d'una transició ecològica o estem arribant al punt de no retorn? Del 20 al 27 de setembre: Setmana de Lluita per la Justícia Climàtica; 23, cimera a Nova York; 27, vaga mundial, amb el suport d'entitats que reclamen mesures dràstiques per impedir el suïcidi col·lectiu. Davant l'emergència falta voluntat política i la societat mobilitzada pressiona els governs: menys discursos i més accions. Vegeu el manifest *En defensa del futur. D'un planeta viu i d'un món just.*

Les cares de la notícia

MINISTRA D'HISENDA EN FUNCIONS

María Jesús Montero

Poca vergonya electoral

El govern de Pedro Sánchez no dissimula: fa setmanes que nega l'avançament de les bestretes del 2019 a les comunitats autònomes perquè no podia modificar el finançament estant en funcions i ara, en campanya, diu que en deu dies desbloquejarà els 4.500 milions que deu, 800 dels quals a Catalunya.

PRESIDENT DELS ESTATS UNITS

Donald Trump

La força de l'interès

La reacció nord-americana a l'atac a les refineries saudites de fa una setmana, amb l'anunci d'enviament de tropes a l'Àrabia Saudita i amb les importants sancions al Banc Nacional de l'Iran, no van en la línia de pacificar la zona, sinó en la d'imposar la seva llei i els seus interessos per la força.

DIRECTOR ARTÍSTIC DEL MERCAT DE MÚSICA VIVA

Marc Lloret

La música viu a Vic

El Mercat de Música Viva de Vic ha protagonitzat el tret de sortida de la tardor musical, amb la seva 31a edició i amb gairebé 750 professionals acreditats –un augment significatiu per sobre del 10%–, que han assistit a les activitats organitzades durant tres dies a l'Atlàntida.

Tal dia com avui fa...

1 any

Un tema punyent

La presència de joves estrangers sense papers dormint a les comissaries fa disparar l'alarma sobre la seva atenció.

10 anys

Cas Palau

La Sindicatura de Comptes recorda que al seu informe del 2002 ja avisava el govern que en les finances del Palau de la Música hi havia punts foscos.

20 anys

Sisme mortal

1.500 morts, 4.000 ferits, 300 desapareguts i 12.000 edificis destruïts, balanç provisional dels tres terratrèmols de Taiwan.

Full de ruta

Jordi Grau

Eleccions: pinten bastos

No ens podem enganyar. La jugada de Pedro Sánchez d'anar a noves eleccions al Congrés està molt meditada, però ja vaig escriure que, les enquestes, les (en)carrega el diable i que qualsevol cosa pot fer canviar l'opinió dels espanyols com ja va passar en les eleccions del març del 2004, quan un PP que tenia coll avall la victòria va perdre davant Zapatero per les mentides dels seus líders. Si Pedro Sánchez va a eleccions és perquè els números li indiquen que hi té molt a guanyar. La voluntat de Rivera de parlar urgentment amb "el cap de la banda" per evitar eleccions diu també que les coses no estan gaire bé per a aquests Ciutadans a qui ja comencen a descobrir a l'Estat. Pedro Sánchez podria haver governat perquè Unides Podem va fer tot el possible perquè així fos i perquè l'estratègia d'ERC, que no entenc, era facilitar-los la investidura. Ara, amb les eleccions, la pregunta és: què cal fer per part dels partits d'obediència catala-

Veus autoritzades diuen que hi tornarà a haver un 155, encara que no el formalitzin. Abans d'eleccions, la sentència, o sigui que per Catalunya pinten bastos

na? Tinc clar que el moment requereix unitat, però sé que no hi haurà llista unitària. Sánchez sap que a Espanya necessita donar la imatge d'autoritat davant l'independentisme. I sap que abans d'aquestes eleccions hi haurà la sentència a l'octubre i que tots sabem que serà dura. Per tant un govern espanyol del PSOE en funcions haurà de gestionar la resposta ciutadana. El president Torra, a punt de judici, fa dies que parla clar, perquè intueix la que ens caurà al damunt. Ja s'escolten veus autoritzades que diuen que hi tornarà a haver un 155 i particularment crec que serà així, encara que no ho formalitzin. Però ho poden fer. Això donarà rèdit a Sánchez, però se la juga perquè, si els tres partits d'ultradreta espanyols sumen, patirà perquè els seus seran els primers a entrar a matadegolla. Com deia Josep Costa, Sánchez ha passat de demanar el vot per barrar el pas a la dreta a demanar el vot per poder governar amb la dreta. Ja s'ho faran, però la perspectiva per Catalunya és que pinten bastos.

Tribuna

Jordi Mayoral. Galerista

Feminismes

El feminisme, els feminismes, ha estat un dels grans moviments de l'última dècada arreu del món. La lluita feminista ha sacsejat consciències i ha evidenciat un esforç per a la igualtat d'oportunitats i drets i per plantar cara a les discriminacions. Aquests són alguns dels grans fils conductors d'aquesta onada gegantina; però, és clar, el feminisme actual no ha sorgit del no res, tot al contrari: hi ha un punt de partida des de finals del segle XVIII i principis del XIX contra el model patriarcal i que es reprèn amb força a finals dels seixanta del segle XX.

PER CONTINUAR ENDAVANT és necessari, de tant en tant, mirar enrere i, per evidenciar l'onada vinculada als anys setanta, hi ha actualment una mostra al CCCB, *Feminismes!*, que conté la part *L'avantguarda feminista dels anys 70. Obres de la Verbund Collection, Viena*, comissariada per Gabriele Schor. En aquesta exposició s'evidencia que una nova generació artística va capgirar allò establert

per mitjà de múltiples representacions culturals. És per això que l'art que van crear era transgressor, tant per l'ús dels llenguatges i formes com pel desafiament a les construccions de gènere i les reivindicacions del dret de decidir sobre el propi cos, contra les violències masclistes i el descobriment del fet personal com a fet polític. Alhora, a *Feminismes!* també s'hi pot veure *Coreografies del gènere*, comissariada per Marta Segarra, on es poden visualitzar setze obres d'artistes contemporànies. Se'ns diu que els feminismes d'avui són plurals i no es poden sintetitzar en un sol relat, i és que el moviment feminista s'ha anat lligant a altres lluites contra formes d'opressió com el racisme, l'homofòbia, la transfòbia, el menyspreu cap als col·lectius desfavorits i, també amb moviments com l'ecologisme.

I ENCARAN'HI HAMÉS, l'exposició inclou un extensíssim programa d'activitats que vol manifestar el diàleg, les continuïtats i les ruptures entre el fe-

minisme radical dels anys setanta i els feminismes actuals. Un dels elements clau d'aquest programa és l'espectacle *Así bailan las putas* –també es va poder veure a Fira Tàrraga–, que parteix de l'acceptació de la vulnerabilitat, contradiccions i incerteses i de l'apoderament que aquest reconeixement comporta. L'obra de teatre és una presa de consciència del patriarcat amb què encara entenem el món, i una crida a transformar-lo.

SINCERAMENT, HI HA EXPOSICIONS que són bones, però n'hi ha algunes que poden fer-te un clic, que a banda d'interessar-te, et poden ajudar a entendre fets rellevants i a fer-te noves preguntes sobre el món i la vida. N'és el cas l'exposició *Feminismes!*, una mostra que vol reivindicar l'aportació de les lluites per la igualtat i la diversitat dels feminismes i que creen una nova manera d'entendre les coses. Aquesta exposició cal recomanar-la fervorosament i engrescar tothom perquè la visiti de forma immediata.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

"El 155 de Pandora"

■ Fa més de tres-cents anys tingué lloc el setge de Barcelona. Va ser llarg. Fou una operació militar que començà el 25 de juliol de 1713 i finalitzà l'11 de setembre de 1714. Aquell dia, molt sobrepassats en nombre, i completament envoltats dels soldats del rei Felip V, avantpassat del rei Felip VI, els caps de la guarnició i els líders catalans van triar la resistència fins a la mort.

Albert Rivera, que s'emociona quan veu una bandera espanyola o sona l'himne espanyol, carrega contra els nacionalismes sempre que pot. És un home amb les idees clares.

A Espanya tenen la convicció que el 155 a Catalunya serveix per a tenir sota control l'independentisme. Són gent amb les idees clares.

Si la farsa del judici als presos polítics acaba en condemna no es pot excloure que hi

hagi aldarulls. Si hi ha aldarulls no es pot excloure que l'Estat apliqui el 155. Si s'aplica el 155 no es pot excloure que el sobiranisme apliqui un 1714, és a dir, desobediència i resistència. Els sobiranistes són 3 milions. Després de l'11 de setembre de 1714, el rei borbó Felip V, avantpassat de l'actual rei Felip VI, va ordenar entre altres perles que cap català pogués tenir a casa seva més que un ganivet de llescar pa, i encara lligat a la taula amb una cadena.

El 155 té potencial per esdevenir una capsa de Pandora.

JORDI BAYLINA
Barcelona

Sistema de finançament

■ Fa anys que a Espanya li toca corregir-lo. En els últims dies, personalitats de diferents colors polítics han fet comentaris sobre el tema. Eva Granados, Mas-Colell i altres. La rea-

litat és que el sistema espanyol és aberrant. El País Basc i Navarra tenen els seus furs i els va molt bé. La distribució final dels recursos del règim comú, que és el de la resta de comunitats, no té sentit. Al final, les comunitats que aporten menys són les més afavorides i, al contrari, les que més aporten són les més perjudicades. A més, Madrid rep finançament extra a càrrec dels pressupostos de l'Estat, que la fan aparèixer com la de major dèficit, cosa que no és certa. La realitat és que Catalunya és la que més aporta en valor absolut i després del repartiment passa al desè lloc de la llista. Impropis i injust segons l'aportació realitzada. València i les Balears també en surten perjudicades. Evidentment, modificar tot un sistema no serà fàcil. Quin partit polític s'atrevirà a treure diners d'una comunitat per passar-los a una altre? Per tant, segur que caldrà posar més diners al sistema ac-

tual. Una solució, de moment, pot ser mantenir-lo tal qual i destinar l'increment de la recaptació, que creix cada any, a les comunitats que més aportin, per tal d'equilibrar els seus dèficits i fer justícia.

DIONÍS LÓPEZ
Barcelona

No més ofegats

■ Les forces armades dels diferents estats de la Unió Europea tenen pressupostos destinats a mantenir-se entrenades durant tot l'any. Un bon complement d'aquests entrenaments seria que es dediquessin a salvar vides humanes al Mediterrani. Fins i tot les forces aèries i navals d'aquests estats podrien mirar d'arribar als països amb més emigrants per tal d'evitar les seves doloroses i tràgiques travesses fins al mar, així com l'enriquiment de les màfies.

RAMON CASALS I LAMARCA
Barcelona

La frase del dia

“Vull encoratjar-vos a reclamar la llibertat i els drets, sense violència i quan calgui, amb desobediència civil”

Quim Torra, PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Tribuna

Jaume Sobrequés i Callicó. Historiador.

Quina violència?

Ho va dir ja fa uns anys, basant-se en una rigorosa anàlisi del passat, aquell que és el més eminent historiador català contemporani: la història posa de manifest de manera inequívoca que l'alliberament dels pobles i nacions oprimides per un estat colonial ha acostumat a ser inseparable de l'exercici de la violència legítima, va escriure Josep Fontana. El concepte de violència ha pres formes diferents a aquella que la immensa majoria de gent identifica amb l'existència de la lluita armada, amb morts i ferits, amb destruccions materials irreparables, i també amb atemptats, execucions, desterraments, terrorisme i, en definitiva, amb esdeveniments qualificats de violents. Per bé que aquesta mena d'accions de força ha assolit a llarg o mitjà termini resultats alliberadors, no poden ser, en aquests inicis del segle XXI, considerades un model a seguir.

ESTÀ EN L'ÀNIM DE LA CIUTADANIA, dels analistes polítics i dels historiadors, que, al llarg del segle XX, han existit, a l'Índia o a Nord-amèrica, per exemple, formes de violència resistencial d'una immensa eficàcia per aconseguir determinats objectius, la independència d'una nació o la fi de la discriminació racial. Aquestes, que no tenien com a prioritari la violència física, no han pogut, però, evitar situacions de caràcter agressiu. Àdhuc refusant, per ineficàcia perquè els vents bufen en una altra direcció estratègica, aquesta manera de fer, l'alliberament de Catalunya no es pot limitar al fet que alguns massa sovint s'omplin la boca defensant, sense matisos, tàctiques contràries a les accions violentes, sense replantejar-se què vol dir, en el cas català, la no violència com a camí per assolir la separació d'Espanya i el reconeixement dels drets democràtics del nostre poble.

CAL, DONCS, CERCAR altres manifesta-

cions de la violència “pacífica”, de la reivindicació intransigent, de la defensa aferrissada dels drets nacionals propis. Delimitar la frontera entre les dues formes de violència –la que no convé ni és viable i aquella que conté el germen alliberador– és el gran objectiu no només de la política catalana dels partits independentistes, sinó també de les accions massives impulsades per les poderoses organitzacions cíviques, que han arrelat amb força en la vida quotidiana de Catalunya.

ATÈS QUE CADA DIA sento una major aversió al discurs d'aquells que, sense cap responsabilitat i, en la majoria dels casos, sense assumir cap risc personal, ens diuen i diuen als responsables polítics –a través de consells tan ben intencionats com inútils– allò que s'ha de fer, vull limitar-me a constatar un fet: sense una determinada acció violenta, en la versió a la qual m'he referit, mai Catalunya assolirà el seu alliberament. Correspon, doncs, als polítics definir el marc i els límits de la “violència” amb l'estat; de les formes de resistència també “violenta” que caldrà exercir da-

“El concepte de violència ha pres formes diferents a aquella que la immensa majoria de gent identifica amb l'existència de la lluita armada

vant del tancament feixista al diàleg i a la negociació i, en definitiva, quadrar el cercle i acomplir, a través de la “violència” pacífica, però més ferma i diferent de la que prediquen en un llenguatge reiteratiu, avorrit, cansívol i d'una gran inutilitat tant la major part de la classe política com els dirigents socials. No parlem de la violència de l'Estat espanyol amb Catalunya en forma de deutes i incompliments pressupostaris, de detencions de centenars de catalans, de processament d'uns quants centenars més, de tenir empresonats els dirigents elegits democràticament, de mantenir el president de Catalunya a l'exili? Això no és violència? I, per ara, no han matat, ni torturat, ni eliminat físicament ningú. Si Espanya pot exercir de manera activa la violència amb Catalunya i trobar-ho normal dins d'un estat de dret, què hem de fer nosaltres, ni que sigui a través d'una “violència” pacífica? La seva no ho és, de pacífica. Populars, socialistes i Ciutadans són partits violents. L'independentisme, sense claudicacions i apujant el to de la defensa del país, no ho ha de ser.

PER BÉ QUE, AL LLARG DE LA HISTÒRIA, els esdeveniments de qualsevol caràcter mai no es repeteixen de manera mimètica, sí que en l'anàlisi històrica podem trobar idees útils per exercir aquesta “violència” necessària per aconseguir els nostres objectius nacionals. En qualsevol cas, aquelles accions de masses realitzades fins avui, essent necessàries i modèliques, s'han demostrat poc útils. Han estat més un exercici de dignitat col·lectiva que no pas un instrument per aconseguir la llibertat del país. No dic a uns i altres que han de fer, ni com han d'activar la nova “violència”, que impulsi un gir de 180 graus a la colossal energia que ha cremat, no diré que en va, el poble català en els darrers anys. Han arribat els temps de la nova “violència”.

De set en set

Jaume Oliveras

Sánchez

El guru a sou del Partit Socialista, Ivan Redondo, ha dictat l'oracle i el candidat Pedro Sánchez hi ha posat la cara: ara

toca eleccions, quan tots els altres són dolents i els vents bufen a favor. Les enquestes manen, encara que siguin fetes a la cuina, i a les Espanyes no existeix cultura de coalició ni memòria històrica. El 10-N anirem a votar i això només es pot atribuir al minse nivell polític de Sánchez i els seus, més atents al poder econòmic que a la voluntat dels mateixos afiliats i votants.

Pedro Sánchez no ha sabut ni volgut negociar, cregut que és alguna cosa i que pot encaterinar els votants espanyols. Ha teixit l'aranya de la gran mentida, amb l'estimable ajut de Carmen Calvo i amb els seus barons aplaudint amb les orelles. De l'ideari socialista ben poc en resta, ja molt malmès per la tropa de Felipe González, i el gir a la dreta és imparable. Res més es pot esperar d'un director general com Redondo, que abans de fitxar per Sánchez havia estat mercenari a les ordres dels populars García Albiol i de l'extremeny Monago, a qui feu guanyar eleccions tot i aparcar l'ètica política.

Es diu que suportarem una campanya curta, però la veritat és que portem sis mesos de campanya. I tot indica que Catalunya serà –és– al centre del debat, quan tots els col·lectius estatals saben quin és el problema de l'Estat i a la vegada són conscients de la seva incapacitat d'afrontar-lo. Amb les sentències al centre del període electoral, la repressió sense aturador i la demonització de l'independentisme, el 155 estarà sobre la taula. Per a Sánchez, un número enverinat, perquè de retruc pot debilitar el PSC i uns socialistes afeblits a Catalunya fan difícil el govern a l'Estat. Obriem apostes.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Poblet acull un debat del sobiranisme moderat

Molts socialistes i convergents, entre les 150 persones que debaten les bases de l'ideari

Un exèrcit català, sí o no?

Girona acull una nova jornada de debat del procés constituent, amb la seguretat de tema

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Miquel Iceta Primer secretari del PSC

“El govern està dividit, esgotat i desorientat; ha fet fallida”

DIÀLEG • “Si la via és la confrontació, com se li pot demanar a Pedro Sánchez acords des d'aquí?” **AMNISTIA** • “No correspon, és l'oblit, és dir que no ha passat res” **NO** • “Catalunya no té dret a l'autodeterminació”

Xevi Xirgo
BARCELONA

Fracassada la investidura de Pedro Sánchez, el líder del PSC, Miquel Iceta, ha analitzat per a El Punt Avui TV (en una entrevista que es reemet avui a les 14.00 h i que es pot veure també a www.elpuntavui.cat) l'actualitat política catalana i espanyola a les portes de la sentència de l'1-O. Aquest n'és un resum.

Va vaticinar que hi hauria eleccions a Espanya, ja ho sabia?

No, sabia que per a Pedro Sánchez no era una solució raonable fer un govern de coalició, i que per a Pablo Iglesias no hi havia cap solució que no passés pel govern de coalició. Quan les dues línies no es creuen es fa evident que anàvem a una repetició electoral.

Hi ha qui veu intransigències per totes dues parts.

És així en la mesura que no s'han posat d'acord. Crec que no hi havia prou confiança i que potser hauria estat millor començar amb un acord programàtic i comprometre's, si anava bé, al cap d'un any a fer la coalició. Però per a Iglesias la coali-

Està de moda de dir que Pedro Sánchez no ha fet res, quan de fet és qui més s'ha mogut

ció era irrenunciable.

Sánchez hauria convocat eleccions si les enquestes vaticinassin una davallada?

No ho sé. Prendre decisions sobre la base de les enquestes és un error, i les enquestes tenen moltes dificultats per pronosticar res perquè l'opinió de la gent és variable, canvia, i els ciutadans decideixen el vot en el darrer moment. Sánchez estava convençut que no es podia fer un govern a qualsevol preu i que fer-ho en aquestes condicions era arriscar moltíssim.

A vostè li mereix confiança Pablo Iglesias?

El conec poc i intento no deixar-me endur per prejudicis. Va ser

Un Rivera que ens demana el 155 permanent? Amb aquest Rivera és impossible

qui primer va dir “vull estar al govern perquè no me'n fio”. Quan va dir això vaig pensar: “Arribes a una conclusió que no és la més encertada.” Si no hi ha confiança suficient és millor començar per un prometatge abans d'anar a la boda.

Els comuns sostenen que el PSC no ha mogut ni un dit per facilitar aquest acord. El PSC ha estat espectador?

No sé què han fet els comuns a favor, potser m'ha passat per alt... Al PSC hem dit que volíem govern, que no vèiem en aquest moment la possibilitat de fer coalició, que s'havien de crear condicions perquè es pogués fer en el futur.

Sánchez ha dit que és impossible aquesta coalició, i que per això va a eleccions.

Ha dit això, però la va oferir. Tenia dubtes sobre aquesta possibilitat i la va oferir per intentar forçar l'acord. Ho dic perquè ara està de moda de dir que Pedro Sánchez no ha fet res, que no s'ha mogut, quan de fet és qui més s'ha mogut. Malauradament, no ha estat suficient.

Si a Pedro Sánchez ja li provoca tensió sentir Ada Colau parlant de presos polítics, vol dir que la sentència de l'1-O no afectarà el pacte a l'Ajuntament?

Hi haurà una discrepància, però li recordo que en la legislatura anterior també estàvem governant plegats, i precisament

pel suport del PSC a l'aplicació de l'article 155 els comuns van decidir trencar-lo. Nosaltres els pactes que fem els mantenim. I aquest pacte estableix que aquelles qüestions que depassen l'àmbit municipal són potestat de cada partit i no tenen per què interferir en el govern de la ciutat.

Pedro Sánchez ha repartit culpes a dreta i esquerra ¿No li ha trobat a faltar autocrítica?

Tots els polítics tenim responsabilitat, fins i tot els que no hem participat en la negociació. No s'ha formulat cap proposta diferent. Per tant, els que han impedit l'arrencada de la legislatura són els que, sabent que no hi havia alternativa, han vol-

L'APUNT

Gas què? Gasejar qui? Com? Per què?

Jordi Panyella

Gasejar, o gasar. Heus aquí un verb que només de sentir-lo posa els pèls de punta. No cal retrocedir fins als forns crematoris, perquè tampoc es tracta d'establir paral·lelismes que no són pertinents, però és inevitable pensar en l'ús malèvol que l'home ha donat a aquest estat de la matèria des que va descobrir com de danyí pot ser una dosi mal administrada. I ara, vet

aquí que la policia que es fa dir democràtica en un país que es vol dir democràtic farà servir gas pebre contra els manifestants. No en tenen prou amb escopeters que buiden ulls que ara tindran gasejadors o gasadors que faran anar aquesta nova "eina", en diuen. Una eina és un instrument que serveix per construir i no per destruir un manifestant, per imbècil que aquest sigui.

Miquel Iceta, divendres passat a Barcelona, abans de fer-se l'entrevista ■ JOSEP LOSADA

gut bloquejar-la. I ho han fet el PP, Cs i Unides Podem. Sobre la culpa hauran de ser els ciutadans i les ciutadanes qui jutgin. El Partit Socialista, què podia fer? Demanar suports, demanar abstencions... Cosa que també es va criticar molt, quan es va demanar l'abstenció del PP i de Cs. I en el cas d'Unides Podem, decidir que des del nostre punt de vista havien de ser els socis preferents, i fer fins a cinc propostes concretes i tres documents programàtics. El que no es pot dir objectivament és que el Partit Socialista no s'ha esforçat. No podem ser responsables de tot i per a tot.

El fet objectiu és que anem a les quartes eleccions a l'Estat en quatre anys...

Sí, cada cop s'assembla més a Catalunya...

Unes noves eleccions, què solucionen? Ens podem trobar amb un panorama igual o pitjor, no? No és un alt risc?

Podria passar... És evident. Ens podem trobar amb un panorama de menor participació o amb uns canvis, en plural, sobre els resultats i sobre la composició del Congrés. I després les dificultats dels partits per assolir acords, a menys que es pogués produir una majoria absoluta, que no és la previsió que tinc. Va haver-hi una època llarga a Espanya en què les majories absolutes eren menyspreades, i no sé si finalment les trobarem a faltar... Ara bé, crec que tots sortim més savis. La pressió en

favor d'un acord es produirà.

Si l'aritmètica és similar estaria d'acord amb aquells que cridaven "Con Rivera no"?

Depèn de per què. Imagini que hi ha un pacte amb el partit que sigui que digui: buscarem una solució dialogada per a Catalunya, buscarem una política econòmica que no abandoni a la seva sort sectors més desvalguts, enfortirem les polítiques socials, ens comprometem amb una Europa més forta, més unida, més solidària... Amb qui sigui qui estigui d'acord amb això

Si algú em diu que si tornen a trencar amb la Constitució es pot aplicar el 155? Li haig de dir també que sí

ho faré. El problema no és mai una sigla o un dirigent sinó el contingut d'un acord. Els pactes a vegades no els trobes i a vegades els trobes en algun lloc on no els busques. Ja ho veurem.

'Con Rivera depende', vol dir?

No, jo vull dir *Con este Rivera no*. Un Rivera que el que vol és encapçalar el bloc del centre-dreta, que ens demana el 155 permanent, amb aquest Rivera

és impossible. Nosaltres tenim pactes amb ERC, amb la CUP, amb JxCat, amb Cs... El més important dels pactes és que es puguin explicar de forma absolutament transparent, mirant els ulls dels ciutadans i explicant-ne el contingut.

Està d'acord que la situació a Espanya no es resoldrà fins que no es resolgui el conflicte amb Catalunya?

Estan vinculades. Tampoc crec que sense resoldre els problemes de Catalunya podem fer una contribució positiva a la política espanyola. Aquí portem uns quants anys d'un cert bloqueig, i és obvi que no en sortirem sols. I que, per tant, necessitem també una política espanyola que afavoreixi aquesta resposta al voltant d'una solució. Per tant, soc molt partidari d'aquest procés de diàleg, negociació i pacte en el qual Catalunya necessita el concurs, la participació, la complicitat.

En algun moment va semblar que el PSOE estava disposat a negociar, però sentint ara Pedro Sánchez parlar contínuament del 155 sembla molt difícil, no?

Si algú em diu: escolti, si les institucions catalanes tornen a trencar amb la Constitució, es podria aplicar el 155? Li haig de dir també que sí. I amb això no ens hem d'enganyar. Pedro Sánchez va capgirar una lògica de manca de diàleg entre els dos

Passa a la pàgina següent

Nou VOLKSWAGEN T-CROSS

Volkswagen T-Cross Edition 1.0 TSI 70 kW (95 CV) manual.
Emissió de CO₂ (g/km): 134 (NEDC: 116). Consum mitjà (l/100 km) de 5,9 (WLTP).

Volkswagen

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Miquel Iceta Primer secretari del PSC

Ve de la pàgina anterior

governos. Es van posar en marxa les comissions bilaterals de negociació, es va fer una declaració a Pedralbes. Després es va perdre la votació dels pressupostos, i per això hem hagut d'anar a eleccions. Perquè l'independentisme, que segur que té arguments molt importants, va decidir que el govern socialista no seguís. I tenim un president de la Generalitat que ha dit que la via de la confrontació és la via de l'autodeterminació. Si la via és la confrontació, com es pot demanar a Pedro Sánchez acords des d'aquí?

I Pedro Sánchez, no ha canviat? No s'ha volgut ni reunir amb ERC, que estava disposada a facilitar la investidura.

És obvi que qui governi Espanya té molt difícil dir que té una relació normal amb qui diu "ho tornarem a fer", amb qui diu que la via és la confrontació i que farem el referèndum tant si s'acorda com si no. A Catalunya, tots hem de fer una reflexió, i fins que aquí no puguem donar una interlocució sòlida i no tinguem una majoria àmplia que s'hagi decantat per una solució que pugui ser negociada, no podem demanar peres al pover. Si algú ha repetit fins a la sacietat que som davant d'un problema polític, que sols pot trobar una solució política que vindrà a través del diàleg, la negociació i el pacte som els socialistes. Nosaltres som on érem. Els qui van decidir que, oberta aquesta via, tombaven els pressupostos i forçaven eleccions va ser l'independentisme.

Algunes declaracions sobre el 155 han estat massa frívoles?

Pitjor. Han estat una mostra d'ignorància supina. Per exemple, quan es diu un 155 permanent. És que això no existeix! Els que s'omplen tant la boca de la Constitució, jo els demanaria un esforç de llegir-la i, si fos possible, entendre-la. L'article 155 està pensat per quan es dona un supòsit d'una comunitat autònoma que vulnera la legalitat, per reinstaurar-la. Per a un cas excepcional, i no és el funcionament normal d'una institució.

Manté que a Catalunya convenen eleccions?

Sí. Tenim un govern desorientat, dividit, amb una de les forces polítiques que l'integren en un estat de greu dificultat interna, l'executiu amb dificultats per establir el seu horitzó i fins i tot per a la resposta a la sentència... Quan ho diem és perquè ve-

El primer secretari del PSC gesticulant durant l'entrevista a El Punt Avui TV ■ JOSEP LOSADA

iem que l'experiència d'aquest govern és fallida i està esgotada. Si un dels propis socis de govern va dient "el govern que tenim no va", doncs no serem els partits de l'oposició els que, de cop i volta, diguem: "Va, seguim-ho intentant." Aquest govern ha fet fallida.

La convocatòria del 10-N allunya la possibilitat que donin suport als pressupostos?

No, el que allunya això és la decisió del president Torra d'obrir una nova etapa de confrontació. Si és coherent el president, amb l'únic que pot tirar endavant els pressupostos és amb la CUP. Perquè donar suport a una nova etapa de confrontació, d'autodeterminació, doncs difícilment trobarà altres socis.

Té alguna intuïció sobre com serà la sentència?

No crec que hi hagi absolució perquè, com a mínim, hi ha hagut desobediència. Sobre la reacció, no entenc què vol dir no acatar la sentència? Es parla d'aturades de país, de manifestacions, però això forma part de

la llibertat d'expressió emparada per la Constitució. Desobeir-la, què vol dir? I quan fas aquesta pregunta als responsables del govern, ningú et pot donar resposta.

Tem un "nou cicle" amb més contundència al carrer i un clima de crispació alt?

Espero que no. La meva sensació és que a Catalunya no s'ha produït un gran canvi d'opinió. Sí que és veritat que algunes confiançaes que hi havia en un procés independentista relativament ràpid, sense costos i unilateral, han minvat. Això no et fa renunciar a la independència, però sí que et miris les coses potser amb una altra perspectiva. I és possible, que hi hagi gent independentista que estigui frustrada perquè es va generar una expectativa que després no s'ha complert. Sempre quan hi ha processos com aquest hi pot haver gent que es radicalitzi. Una de les coses importants del procés independentista ha estat el seu caràcter pacífic.

Entén que hi hagi gent indigna-

da pel que pugui passar amb la sentència?

Jo ho entenc tot, però faig una pregunta: això anava de trencar Espanya? Anava de fer que la Constitució no es complís? Anava de substituir l'Estatut sense una majoria per fer-ho? Llavors, la resposta és: efectivament. Trencar l'ordenament jurídic té unes conseqüències penals. He perdut la veu al Parlament advertint sobre aquests riscos. El que no podem dir és: "Aquí no ha passat res", "Això era una catxa". I ho va dir una exconsellera. Pensar que tot això no tindria cap mena de conseqüències és ser molt temerari.

Amb una llei d'amnistia, vostè hi estaria d'acord?

Crec que l'amnistia no correspon al que ha passat, és l'oblit, és dir que no ha passat res perquè considerem que les lleis que hi havia en aquell moment no eren justes. I no es donen aquestes circumstàncies.

Ha mantingut contacte amb els presos?

No, he mantingut contacte amb

familiars dels presos i amb advocats. Però mai n'he fet exhibició. Això no té cap mèrit. Jo soc responsable polític i, per tant, la meva obligació és treballar per trobar solucions i tenir la millor relació possible amb tots els actors polítics. I separar el que es pogués entendre com un suport del que van fer.

Catalunya no té dret a l'autodeterminació?

No. Ho diu el Consell Assessor de la Transició Nacional. Els més savis sobiranistes o els sobiranistes més savis, van fer un treball de 15 volums i diuen que l'autodeterminació no és un camí sòlid per aconseguir la independència. I no seré jo qui els contradigui. Les Nacions Unides en això és molt estrictes; el dret a l'autodeterminació està pensat per al procés de descolo-

Als que s'omplen tant la boca amb la Constitució els demanaria l'esforç de llegir-la i entendre-la

nització. Un dret es pot anar a demanar davant d'un tribunal de justícia nacional, europeu o internacional, però si no pots anar a demanar-lo enlloc és que el teu dret no està reconegut.

Ha paït que el Parlament li bloquegés presidir el Senat?

En 24 hores. No m'ha quedat un mal regust de boca. M'hauria agradat ser senador

Ara té oportunitat de presentar-se al Senat...

No, no ho faré. Hi ha hagut un president del Senat que creiem que ho ha fet molt bé. Un català, un filòsof... Jo ara m'he de centrar en la meua feina d'intentar esdevenir president de la Generalitat.

Repetirà Meritxell Batet de cap de llista?

Sí, la nostra idea és repetir eleccions, repetim candidats i repetim programa. No hi ha motius per canviar-ho. Creiem que Catalunya ha de pesar més en la política espanyola, ha d'influir més, però no per trencar, sinó per millorar, per reformar. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Debat Constituent

Les ponències es van realitzar ahir al matí al Teatre Municipal de Girona i els assistents van omplir gairebé totes les butaques de la platea ■ MANEL LLADÓ

Exèrcit català, a debat

ANÀLISIS • Girona acull la segona de les set jornades formatives que la plataforma Debat Constituent està portant arreu del país **BASE** • Cinc ponents analitzen aspectes de seguretat i de relacions internacionals que haurien de formar part de la futura carta magna catalana **REPTES** • El terrorisme, el canvi climàtic i les guerres comercials fan canviar la visió militar tradicional

Òscar Pinilla
GIRONA

Catalunya ha de tenir exèrcit? És una de les preguntes estel·lars que molts ciutadans es fan davant la possibilitat que Catalunya esdevingui algun dia un estat independent. A la Constitució Espanyola, sense dubte, hi ha diversos capítols que en parlen, i de manera destacada. Per exemple, l'article 8.1 disposa: "Les forces armades, constituïdes per l'exèrcit de Terra, l'armada i l'exèrcit de l'Aire, tenen com a missió garantir la sobirania i independència d'Espanya, defensar la seva integritat territorial i l'ordenament constitucional." Ara bé, a la futura República Catalana, hi té cabuda una formació d'homes i dones militaritzats? Aquesta i altres preguntes es van analitzar i qüestionar en la jornada formativa del Debat Constituent que va tenir lloc ahir al Teatre Municipal de Girona. Es tracta de la segona de les set jornades que la plataforma està portant arreu del país per donar contingut al que haurien de ser els grans principis doctrinals de la Constitució d'una eventual Catalunya independent, a través d'un gran procés participatiu ciutadà. La primera va tenir lloc el cap de setmana a Tortosa i va tractar

aspectes de territori, recursos naturals, sectors estratègics i empreses públiques. A Girona, la seguretat i les relacions internacionals van centrar el debat. A l'acte van ser convidats fins a cinc ponents que van donar la seva visió d'aquests dos aspectes.

Dolors Feliu, advocada i directora general de Drets i Assumptes Constitucionals, va ser la ponent que va engegar les ponències, i va centrar el seu discurs en les rela-

La dinamització dels debats a cada territori es fa a través d'entitats anomenades Enteses

cions internacionals. Una de les grans preguntes que va formular és "si la UE continua sent aquell organisme en els valors del qual ens emmirallàvem". El dubte esdevé després que a la UE "li costa acceptar la realitat catalana" i això genera "tensions". A més, pel mig hi ha el *Brexit* i països que qüestionen la UE. Tot plegat fa que sorgeixin preguntes sobre si és convenient o no que una hipotètica Catalunya independent formi part de la UE, o buscar altres vies relacionals com ara l'Associació Europea de Lliure Co-

merç (EFTA). En tot cas, la lletrada Dolors Feliu va remarcar: "Els ciutadans han de tenir l'última paraula, i cal assegurar l'encaix dependent de la voluntat democràtica dels ciutadans." "La pregunta no és només si Catalunya vol formar part de la UE, sinó si la UE vol que Catalunya en formi part", va sostenir Neus Torbisco, doctora en dret i especialitzada en drets humans, que va alertar dels dubtes de l'adhesió automàtica de Catalunya a la UE, ja que hi ha membres d'alguns estats que hi estan en contra. "La UE està en un moment complicat", va reconèixer la ponent, que va recomanar que, en el cas que Catalunya esdevingui un estat, hauria d'enviar un missatge clar "d'internacionalització" i en cap cas "de vocació d'aïllament o tancament". Sobre seguretat, Torbisco, que va intervenir per videoconferència, va assegurar que la Constitució Catalana hauria de tenir una previsió en defensa, però obrir el debat de quin model vol. "No hem de desapropiar l'oportunitat de fer un canvi en el model militar actual, que està obsolet; no hem de tenir un exèrcit perquè tothom el té", va afirmar l'experta, que va sostenir: "Vivim en un món on les guerres han canviat i hi ha altres reptes com ara el terrorisme global i el canvi climàtic."

"Nosaltres tenim una sort perquè

Participació ciutadana

Lluís Llach, president del consell assessor del Debat Constituent, assegura que aquestes jornades formatives que s'estan fent ara serveixen per fer "un recull d'impressions i opinions" i que després es traslladaran en un debat constituent molt més ampli i participatiu que tindrà lloc a partir del mes de novembre. La pròxima jornada formativa tindrà lloc dissabte que ve, 28 de setembre, a Sabadell. Aquest cop el debat girarà a l'entorn de l'organització territorial.

tenim l'oportunitat de crear una cosa nova", va remarcar Marc Costa, advocat i especialitzat en polítiques públiques de seguretat i director general dels Agents Rurals. "El model de referència que agafem normalment és l'espanyol, tradicionalista, unidimensional i molt pensat en la defensa territorial de l'Estat, però el món ha canviat i aquest model està desfasat", va dir. En aquest sentit, Miquel Sellarès, periodista i president del Centre d'Estudis Estratègics de Catalunya, va indicar ahir durant la ponència que durant el referèndum de l'1 d'octubre es va demostrar com són aquestes forces de seguretat de l'Estat espanyol: "Va ser un tot per la pàtria, l'«A por ellos»." Sellarès va proposar una única policia catalana, la suma de policies locals i de Mossos d'Esquadra, i va sostenir: "Si volem construir un estat, hem de tenir les eines, com també un servei d'intel·ligència." "Hi ha 32 estats al món que no tenen exèrcit", va recordar, d'altra banda, el president del Centre Delàs d'Estudis per la Pau, Pere Ortega, que va indicar: "La seguretat ha de tenir uns fonaments basats en la pau, i aquí a Catalunya tenim una cultura de la pau molt ben establerta." Ortega va recordar que Catalunya va dir no a l'OTAN en el referèndum que es va fer el 1986. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El sobiranisme moderat assenta a Poblet el seu corpus doctrinal

Unes 150 persones de la societat civil, sobretot exconvergentes i també socialistes, posen les bases de l'ideari en una jornada de debat. Els grups "catalanistes" de centredreta se'n desmarquen

Òscar Palau
VIMBODÍ I POBLET

Posar les bases d'un corpus doctrinal i programàtic que articuli el que, tot i que rebutgen etiquetes, es podria batejar com a *sobiranisme moderat* a Catalunya. Aquest és el principal objectiu que unes 150 persones de diverses procedències geogràfiques, professionals i polítiques –hi havia sobretot exconvergentes, però també alguns exmembres del PSC– es van proposar ahir en el marc de la jornada *El país de demà*, celebrada a porta tancada al Palau de l'Abat de Poblet. En espera que en les properes setmanes facin públic el document resultat dels treballs, ahir, en sessió de matí i finalment també de tarda, tots ells es van repartir per debatre sobre quatre grans eixos: economia (coordinat per la professora de la UAB Carme Casablanca), societat (pel sociòleg Oriol

Homs), valors (pel professor d'Esade Josep Maria Lozano) i política (que duia l'exlletrat major del Parlament Antoni Bayona).

“És un moviment de la societat civil, transversal i plural ideològicament, i volem treballar per fer propostes de cara al país”, explicava un dels impulsors i amfitrió de la jornada, Antoni Garrell, que insistia que la representació de polítics “no arriba al 5%”, tot i que en defensava la presència, perquè “no té lògica fer plantejaments de futur sense recollir l'experiència de gent que ha estat en política”. “Necessitem sumar sense excloure ningú”, conclouia. Entre els assistents, tots a títol individual, hi havia l'excoordinadora general i senadora del PDeCAT Marta Pascal; diversos exdiputats de CiU a Madrid, com Carles Campuzano, Jordi Xucà i Mercè Pigem; l'exconseller d'Agricultura Jordi Ciuraneta; l'expresident de

la Diputació de Tarragona Joan Aregio; l'excap del PDeCAT al Baix Llobregat Josep Jordana, i figures vinculades al socialisme com ara l'exregidor de Barcelona Ramon García-Bragado i el dirigent de Portes Obertes del Catalanisme, Mario Romeo. Tot i que ahir no se'ls va veure, també s'han comptat entre els impulsors l'actual regidor barceloní Albert Batlle i l'exconseller de Territori Lluís Recoder. En canvi, els últims dies se n'han desmarcat, explícitament o no, altres partits de centredreta autoanomenats “catalanistes” com ara l'Units per Avançar de Ramon Espadaler, que fa grup al Parlament amb el PSC, i la regidora amb Manuel Valls a Barcelona, Eva Parera, que hi va fer grup amb Cs; a més del Lliures d'Antoni Fernández Teixidó i la Lliga Democràtica d'Astrid Barrio.

“Ens inspiren els vectors de la catalanitat, el

Alguns dels assistents a la jornada, fent cua per accedir al Palau de l'Abat de Poblet ■ Ò.P.J.

La xifra

150

persones de la societat civil, entre les quals molts professionals i polítics i expolítics a títol personal, es van reunir ahir.

progrés econòmic que s'ha de convertir en social, la sostenibilitat i l'europeisme”, resumia ahir Garrell, que aclaria que políticament els uneix el rebuig a l'existència de presos i exiliats polítics i la defensa que “només els catalans” han de poder decidir el seu futur “democràticament”,

La frase

“Els presos no haurien d'estar presos i el futur de Catalunya només el poden decidir els catalans”

Antoni Garrell
IMPULSOR DE LA JORNADA 'EL PAÍS DE DEMÀ'

perquè “la independència és una aspiració legítima”. El corrent, crític, això sí, amb la unilateralitat del procés i de tarannà més aviat liberal i conservador, afirma que inclou tant independentistes com gent que no ho és, que coincideixen, segons ell, en la “voluntat que Catalunya

tingui un futur de veritat”. “En la mesura que no tenim un estat propi, estem obligats a sumar perquè junts podem superar l'actual situació”, justificava, si bé per ara assegura que no està entre els seus plans constituir-se en partit o candidatura electoral.

Més de 120 persones han fet aportacions als documents inicials que ahir van servir de base, i que es van debatre en taules on sis contrarelators –“tots menors de 32 anys”, subratllava– van recollir i garbellar les esmenes del dia. Les conclusions, que posaran a disposició dels partits, es faran públiques la setmana que ve o l'altra. ■

L'Estat aprofita els comicis per dir que pagarà el deute

Redacció
BARCELONA

El ministeri d'Hisenda explicarà en breu com desbloquejarà els 4.500 milions de les bestretes que deu a les comunitats autònomes de l'any 2019, entre les quals més de 800 milions a la Generalitat –recaptació de l'IRPF,

IIVA i impostos especials– gràcies a una “escletxa legal” aprofitant la convocatòria d'eleccions el 10-N, segons va informar ahir el diari *El País*. A finals d'agost la portaveu del govern espanyol, Isabel Cella, ja va dir que estaven buscant fórmules alternatives per transferir el deute i esquivar l'informe de

l'Advocacia de l'Estat que impedia alliberar aquests fons estant en un govern en funcions.

El govern de la Generalitat no té previst retirar el contenciós fins que no cobrin el que calculen que puja a 1.317 milions. El vicepresident i conseller d'Economia, Pere Aragonès, va assegurar en una

piulada que es demostrava que tenien raó i advertia que mantindran la demanda presentada “fins que no arribi l'últim euro”. El president Quim Torra va ser més contundent a la xarxa recordant que havien anat “d'engany en engany” apel·lant a informes que no tenien i fent “xan-tatges” dient-los que fins que no hi hagués govern no podien pagar. I assegurava que “ara apareix una escletxa!, miraculosament, en començar la campanya electoral”, per cloure amb un: “Vergonya, cavallers, vergonya.” ■

El vicepresident del govern i conseller d'Economia, Pere Aragonès, anunciant a l'agost que anirien al contenciós ■ EFE

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Jordi Serrano
Rector de la UPEC

Najat El Hachmi: un far a l'horitzó

El darrer llibre de Najat El Hachmi, *Sempre han parlat per nosaltres* (Edicions 62), és un llibre superlatiu. No és una novel·la, és un manifest personal, contundent, lliurepensador, atrevit i clar. Quan acabo de llegir un llibre, mai hi estic 100% d'acord. Normalment sempre hi trobo alguna pega i ho guixo en el mateix llibre. En aquest cas, estic d'acord amb tot.

Normalment els manifestos estan escrits per gent valerosa que, tanmateix, no té escriure bé entre les seves virtuts. No és el cas. El Hachmi ha demostrat a bastament que és una gran escriptora, i en aquest llibre es nota la seva competència. És potser l'avantguarda d'una veu catalana que ens explica en primera persona, però amb un enorme bagatge ideològic i cultural, una gran lluita soterrada en què combaten calladament noies de tots els barris i pobles de Catalunya, sense que rebin el més mínim missatge de suport de la societat catalana, que sembla que s'ho miri des del relativisme més salvatge.

Aquest llibre l'haurien de llegir obligatòriament diversos grups de persones. En primer lloc, hauria de ser de lectura obligatòria en tots els instituts. És El Hachmi qui ens recorda que les llibertats que tenim han costat l'esforç de moltes generacions de catalanes; en aquest cas, catalanes. I que les podem perdre si ens despistem una mica i fem l'orni. És una mirada d'algú que ha crescut de petita en altres realitats i que ens fa adonar del que tenim i per què ho tenim. Sembla que molts ho han oblidat. En segon lloc, l'hauria de

Najat El Hachmi, entrevistada a El Punt Avui Televisió ■ QUIM PUIG

llegir tota l'esquerra postmoderna radical, que va trigar 40 anys a entendre que cal ser laic per poder ser lliure i, quan aconseguix que les idees laiques siguin hegemòniques a Catalunya contra els Roucos Varela, resulta que troba *guais* els imams barbuts que volen subjugar i tapar les dones dient les mateixes ximpleries masculistes que els carques catòlics. És sorprenent, perquè el panorama patriarcal que dibuixa El Hachmi de petita és exactament el mateix que a la Catalunya d'abans dels setanta. Idèntic. I una gran part de les esquerres d'aquí prefereixen col·locar en les

listes electorals dones velades –alienades– que dones lliures. Les feministes de famílies d'altres orígens al·lucinen i s'empenyen, amb raó: no estava preparada per a l'escenari actual, diu El Hachmi. Jo tampoc, hi afegiria.

Aquest llibre és un himne a la llibertat, un llibre que molt probablement acabarà sent un clàssic i del qual es parlarà al llarg dels temps. És la veu valenta d'una dona que representa les primeres generacions que van arribar a Catalunya del nord d'Àfrica i que, des de l'esquerra, ens dona una lliçó davant de tanta postmodernitat ximple. El feminisme és un

moviment per la llibertat i no es pot continuar dient ximpleries com ara que són dones blanques colonialistes les primeres feministes catalanes, com Teresa Claramunt i Isabel Vilà. Per favor. Només des de la mala fe o, simplement –el més probable–, des del radical desconeixement de la història del feminisme es poden afirmar aquestes nicieses.

Azar Nafisi, una feminista iraniana, ens explica a *Cosas que he callado* que a l'Iran de Khomeini van començar a pegar a les dones que no portaven vel. Els col·legues *progres* "laics i progressistes" (diu textualment) els deien: "Per què

cal fer tants escarafalls per un tros de tela?" Us sona? Després va fer un edicte per fer que el vel fos obligatori i es va haver de retractar quan va veure la potència de les organitzacions de dones i de les grans manifestacions al crit de "La llibertat no és oriental ni occidental, la llibertat és global".

Les esquerres han de donar suport sense fissures a aquelles dones que lluiten a Catalunya per coses tan bàsiques com ara poder anar d'excursió a l'escola, exercitar-se al gimnàs, anar a la platja, sortir amb amics, estudiar batxillerat, accedir a la universitat i anar vestides sense tapar-se els cabells. En fi, la vida que trobem normal a Catalunya. Però cal recordar, un cop més, que fa quatre dies que tenim aquestes llibertats. Que encara són escasses i hi ha molt camí per fer. I que les podem perdre.

En fi, llegiu el llibre de Najat El Hachmi i regaleu-lo a totes les noies i a tots els nois que conegeu, us ho agrairan. M'atreveixo a afirmar que aquest llibre acabarà sent un himne a la llibertat per a moltes catalanes joves, un llibre de referència durant molt de temps. Si és així, si les idees que expressa acaben sent hegemòniques –avui no ho són–, voldrà dir que anem pel bon camí. Si no, voldrà dir que tindrem molts problemes, especialment les noies de famílies musulmanes.

Gràcies, Najat El Hachmi, pel teu coratge i pel teu compromís amb el feminisme sense adjectius. És una autèntica heroïna, un model al qual tots els humanistes catalans hauríem de donar suport, i és avui un far a l'horitzó.

18e AutomercatLA FIRA DEL
VEHICLE
D'OCASIÓ

- 28 i 29 setembre 2019
- IGUALADA
- Av. Països Catalans / Av. Europa
- De 10 matí a 8 vespre

ORGANITZA:

FIRA D'IGUALADA

EN CONVENI AMB:

Ajuntament d'Igualada

COL·LABORA:

iguana

www.servisimo.es

